

G A Z E T A U R Z E D O W A

STAROSTWA KONSTANTYNOWSKIEGO.

Wychodzi raz - - - - -
- - - - - w tygodniu.

Redakcja i administracja przy
Starostwie w Janowie Podlaskim.

PRENUMERATA:

Rocznie 24 Mk.
Kwartalnie 6

OGŁOSZENIA:

Cena za wiersz drobnego druku, lub jego
miejsce po tekście 1 Mk.

T R E Ś Ć N U M E R U:

DZIAŁ URZĘDOWY:

104. Ustawa z dnia 25 lipca 1919 r., o osobistych świadczeniach wojennych.
105. Rozporządzenie Ministra Robót Publicznych i Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych w przedmiocie przejęcia zarządu budynków i placów Państwowych przez Ministerstwo Robót Publicznych.
106. Rozporządzenie wykonawcze Ministra Zdrowia Publicznego, wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych, w sprawie zwalczania chorób zakaźnych.

107. Obwieszczenie.
108. Rozporządzenie Ministra Skarbu celem wykonania Dekretu z dnia 29 stycznia 1919 r. w przedmiocie poboru jednorazowej państwowej daniny od nieruchomości i majątku w kapitale.
109. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych w przedmiocie zakazu polowania na kuropatwy w sezonie 1919/20 r.
110. Protokół posiedzenia Sejmiku Powiatowego.

DZIAŁ NIEURZĘDOWY:

Ogłoszenia.

Dział Urzędowy.

104.

U S T A W A

z dnia 25 lipca 1919 r. o osobistych świadczeniach wojennych.

Art. 1. Z chwilą wybuchu wojny lub z chwilą zarządzenia bądź ogólnej, bądź częściowej mobilizacji, mogą władze państwowe w czasie trwania wojny pociągać ludność przymusowo za wynagrodzeniem do świadczeń, robót i usług osobistych, bezpośrednio lub pośrednio potrzebnych dla celów zaopatrzenia armji i obrony Państwa, o ile siły i środki własne wojska wynikłym potrzebom nie są w stanie zadośćuczynić.

Art. 2. Świadczenin osobistemu podlega wszelkiego rodzaju praca ludzka, fizyczna i umysłowa.

Art. 3. Wprowadzenie obowiązku osobistych świadczeń wojennych, ustanowienie terminu powstania i ustania rzeczzonego obowiązku następuje,

na skutek wspólnego rozporządzenia Ministra Spraw Wojskowych i Ministra Spraw Wewnętrznych. Rozporządzenie to musi być podane do wiadomości powszechnej.

Art. 4. Do osobistych świadczeń wojennych obowiązani są wszyscy zdolni do pracy obywatele w wieku od lat 17 do 50, płci obojga, nie powołani do składu siły zbrojnej Państwa.

Art. 5. Od obowiązku osobistych świadczeń wojennych wolni są:

a) niezdolni do pracy wskutek choroby lub ułomności fizycznych, oraz kobiety ciężarne i karmiące;

b) duchowni w szyszkich w Państwie uznanych wyznań, wypełniający stale swe obowiązki duchowne;

c) uczniowie, uczęszczający do publicznych szkół średnich i zawodowych w okresie funkcjonowania tych szkół;

d) posłowie sejmowi i niezbędni w służbie urzędnicy państwowi i komunalni oraz inne osoby,

stałe uczestniczące z mocy swego stanowiska lub urzędu w pracach instytucji państwowej lub samorządowej, o ile co do powołania szczególnych kategorii urzędników i pracowników nie obowiązuje osobna ustawa;

e) funkcjonariusze bezpieczeństwa publicznego;

f) cudzoziemcy w miarę wzajemności faktycznie istniejącej lub opartej na umowie międzynarodowej.

Art. 6. Prócz osób, należących do kategorii, wyszczególnionych w art. 5, z rozporządzenia Rady Ministrów mogą być od świadczeń osobistych zwalniane inne jeszcze kategorie ludności.

Art. 7. Osoby, powołane do osobistych świadczeń wojennych, mają na żądanie władzy stawić się z posiadaniem w chwili powołania własnymi narzędziami pracy, należącymi do nich środkami przewozowymi, tudzież inwentarzem pociągowym, niezbędnym dla obsługi dostarczonej przez nich środków przewozowych (rzemieślnicy, kopacze, woźni i t. p.).

Art. 8. Powołanych do osobistych świadczeń wojennych należy używać tylko do robót, odpowiadających ich zwyczajnemu zatrudnieniu, względnie umysłowemu i fizycznemu uzdolnieniu.

Art. 9. Powołanie ludności do osobistych świadczeń wojennych zarządzają władze wojskowe, upoważnione do tego przez Ministra Spraw Wojskowych, a na obszarze wojennym — przez dowódcę frontu.

Wykonanie wydanych zarządzeń następuje za pośrednictwem miejscowych władz administracyjnych i urzędów gminnych, zaś na obszarze wojennym — przez dowództwo poszczególnych oddziałów wojskowych.

Art. 10. Zwolnienie od obowiązku osobistych świadczeń wojennych z przyczyn, przewidzianych w poprzednich postanowieniach tej ustawy (art. 5 i 6), tudzież w wypadkach, w których powołanie spowodować może zagrożenie bytu rodziny, gospodarstwa, rękodziela, lub przemysłu — przysługuje władzom administracyjnym, a w ostatniej Instancji — Ministrowi Spraw Wojskowych, zaś na obszarze wojennym — powołującym władzom wojskowym.

Bezwarunkowemu zwolnieniu podlegają osoby, zwolnione od służby w wojsku na skutek reklamacji urzędu lub zakładu, w którym są zatrudnione.

Art. 11. W wezwaniu powołującym do wykonania świadczeń osobistych, winien być oznaczony termin stawienia się, przypuszczalny przeciąg czasu świadczenia, rodzaj czynności i miejsce ich wykonania.

Wezwanym do wykonania osobistych świadczeń wojennych po zamieszczeniu stałego zamieszka-

nia daje się termin do załatwienia spraw osobistych.

Art. 12. Wynagrodzenie za osobiste świadczenia wojenne wypłacać się ma wedle norm, ustalonych dla każdego rodzaju prac rozporządzeniem Ministra Spraw Wojskowych, wydanem w porozumieniu z Ministrami Skarbu, Ochrony Pracy i Opieki Społecznej.

Jeżeli osoby, powołane do osobistych świadczeń wojennych, napotykały trudności w uzyskaniu pożywienia natenczas władze wojskowe obowiązane będą dać im utrzymanie w naturze narówni z osobami wojskowymi, a w takim razie z wynagrodzenia potrąca się koszt utrzymania podług norm, ustalonych w rozporządzeniu wykonawczem. Również zwraca się powołanym do osobistych świadczeń wojennych koszt przejazdu z miejsca zamieszkania do miejsca przeznaczenia i z powrotem w wysokości ustalonej odnośnemi rozporządzeniami wykonawczemi.

Art. 13. Za używanie przez pociągniętych do osobistych świadczeń wojennych własnych narzędzi, środków przewozowych oraz inwentarza pociągowego, wypłaca się wynagrodzenie dodatkowe: za użycie zaś i uszkodzenie wyżej wymienionych przedmiotów nie z ich winy odpowiednio odszkodowanie.

Wysokość dodatkowego wynagrodzenia i odszkodowania, jakoteż sposób ich ustalenia określi rozporządzenie wykonawcze.

Art. 14. Powołany do osobistych świadczeń wojennych korzysta w razie choroby z bezpłatnego leczenia narówni z osobami wojskowymi w czynnej służbie i przez czas pobytu w szpitalu pobiera połowę należnego mu wynagrodzenia.

Art. 15. Jeżeli powołany do osobistych świadczeń wojennych podczas pełnienia tychże powinności bez własnej winy szkodę na zdrowiu, albo uległ kalectwu, które go uczyniło niezdolnym do pracy, albo też stracił życie, — należy się jemu, względnie pozostałej rodzinie, takie samo zaopatrzenie, w takiej samej wysokości i z tych samych źródeł, jak powołanym do czynnej służby wojskowej, względnie ich rodzinom.

Art. 16. Rodziny osób, powołanych do osobistych świadczeń wojennych, pobierają zasiłki wedle tych samych norm i zasad, jak rodziny powołanych do czynnej służby wojskowej, o ile świadczenia te trwają dłużej, niż 2 tygodnie.

Art. 17. Osoby, powołane do osobistych świadczeń wojennych, są obowiązane w czasie swego zatrudnienia do bezwzględnej uległości co do wykonania tych prac rozkazom zwierzchności wojskowej. W razie naruszenia tego obowiązku, podlegają wojskowej władzy dyscyplinarnej.

Art. 18. Wszelkie roszczenia i spory z tytułu wykonania obowiązków osobistych świadczeń wojennych wyjęte są z pod orzecznictwa sądów cywilnych i rozstrzygnięte być mają wyłącznie w myśl art. 11 i 12 ustawy o rzeczowych świadczeniach wojennych.

Art. 19. Wszelkie pisma i dokumenty w przedmiocie osobistych świadczeń wojennych wolne są od opłaty skarbowej.

Art. 20. Osoby, winne uchylenia się od osobistych świadczeń wojennych, będą karane przez władze administracyjne karą aresztu do miesiący 6 lub grzywną do 10.000 mk. pol.

Art. 21. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Spraw Wojskowych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych, Ministrem Skarbu i Ministrem Ochrony Pracy i Opieki Społecznej.

Art. 22. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia. Z tą chwilą tracą moc prawną wszystkie inne ustawy i przepisy w przedmiocie osobistych świadczeń wojennych.

W szczególności z chwilą wejścia w życie niniejszej ustawy, traci moc prawną art. 17 Tymczasowej ustawy o powszechnym obowiązku służby wojskowej z 29 października 1918 r. (poz. 28 Dziennika Praw), zawierający przepisy o służbie pomocniczej.

Marszałek Sejmu:

(—) Trąpczyński

Prezydent Ministrów:

(—) I. J. Paderewski.

Minister Spraw Wojskowych:

(—) J. Leśniewski.

Minister Spraw Wewnętrznych:

(—) S. Wojciechowski.

Minister Skarbu:

w. z. (—) Byrka.

Minister Ochrony Pracy i Opieki Społecznej:

(—) J. Iwanowski.

Powyższe pojąć do wiadomości i zastosowania się

Starosta Konstantynowski

(—) I. Świącicki.

105.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Robót Publicznych i Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych w przedmiocie przejęcia zarządu budynków i placów Państwowych przez Ministerstwo Robót Publicznych.

Na mocy art. 1 ustawy z dnia 29 kwietnia 1919 r. (Dziennik Praw № 39 p. 283 z

1919 r.) o organizacji i zakresie działania Ministerstwa Robót Publicznych zarządza się co następuje:

Art. 1.

Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych przekazuje w dniu 1-y października r. b. pod zarząd i utrzymanie Ministerstwa Robót Publicznych:

a) budynki państwowe, przeznaczone na pomieszczenie instytucji państwowych i zajęte na potrzeby państwowe budynki prywatne;

b) place, na których te budynki stoją, oraz,

c) te tereny państwowe, które w porozumieniu Ministerstwa Robót Publicznych i Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych przeznaczone będą na cele polityki budowlanej (art. 1. p. 4 i 5 powołanej ustawy).

Art. 2.

Reprezentowanie prawa własności Państwa co do przekazanych pod zarząd i utrzymanie Ministerstwa Robót Publicznych budynków i placów państwowych pozostaje przy Ministerstwie Rolnictwa i Dóbr Państwowych na równi z reprezentowaniem prawa własności innych dóbr państwowych nieruchomości.

Art. 3.

Zarząd budynków i placów, wykonywany przez Ministerstwo Robót Publicznych obejmuje:

a) inwentaryzację architektoniczną,

b) nadzór techniczny i budowlany,

c) dyspozycję w przedmiocie sposobu użytkowania,

d) rozdział pomiędzy instytucje państwowe,

e) nadzór nad użytkowaniem,

f) opinjowanie o wnioskach kupna, sprzedaży i najmu.

W wypadkach, kiedy sprawa zarządu lub użytkowania dotyczyć będą spraw rzeczowych t. j. zbywania i nabywania Ministerstwo Robót Publicznych winno działać za zgodą Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

○ dokonanych budowlach i przeróbkach w gmachach państwowych Ministerstwo Robót Publicznych zawiadamia Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych w terminach półrocznych.

Art. 4.

Wszelkie dobra państwowe niewymienione w art. 1 wraz ze znajdującymi się na nich budowlami pozostają pod zarządem Minister-

stwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych, które w wypadkach potrzeby przebudowy lub wniesienia nowych budynków monumentalnych będzie powierzać wykonanie tych robót Ministerstwu Robót Publicznych.

Art. 5.

Przekazywanie i przejmowanie budynków i placów w art. 1 wymienionych nastąpi na podstawie spisów opracowanych przez Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych i akceptowanych przez Ministerstwo Robót Publicznych.

Wobec tego, że inwentaryzacja nieruchomości państwowych nie jest jeszcze zakończona, Ministerstwo Robót Publicznych w razie objęcia pod zarząd budynków i placów niewykazanych w inwentaryzacji złoży Ministerstwu Rolnictwa i Dóbr Państwowych wyszczególnienia dla inwentaryzacji niezbędne.

Art. 6.

Urzednicy zatrudnieni przy czynnościach zarządzania przekazywanymi budynkami państwowymi w Ministerstwie Rolnictwa i Dóbr Państwowych przechodzą na etat Ministerstwa Robót Publicznych.

Minister Robót Publicznych
(—) *Jasionowski.*

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
wiz (—) *Z. Chmielewski.*

Warszawa, dnia 17 września 1919 r.

Powyzsze podaje do wiadomości.

Starosta Konstantynowski.
(—) *J. Świącicki.*

106.

Rozporządzenie wykonawcze

Ministra Zdrowia Publicznego, wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych, w sprawie zwalczania chorób zakaźnych.

Na zasadzie postanowienia artykułu 24, ustęp 2, ustawy z dnia 25 lipca 1919 roku (Dz. Pr. P.P. № 67. poz. 402) w przedmiocie zwalczania chorób zakaźnych oraz innych chorób występujących nagminnie, zarządza się co następuje:

Art. 1. Wszyscy mieszkańcy Państwa Polskiego obowiązani są przystąpić do pow-

szecznego i dokładnego oczyszczenia samych siebie tudzież mieszkań, sprzętów, odzieży i bielizny z brudów i robactwa.

Art 2. Wszyscy właściciele, administratorowie, i dzierżawcy nieruchomości w miastach, osadach i wsiach obowiązani są przystąpić do oczyszczenia z brudu domów mieszkalnych, budynków gospodarczych, podwórz, ustępów, rynsztoków, ścieków, śmietnisk i wszelkich pomieszczeń i zbiorników, zawierających nieczystości oraz ulic.

Art 3. Władze administracyjne pierwszej instancji udziela przez swe organa sanitarne pouczenia, w jaki sposób oczyszczenie zarządzone w artykule 1 i 2 ma nastąpić.

Art 4. Termin, do którego zarządzone w powyższych artykułach oczyszczenie ma być dokonane, oznaczy władza administracyjna pierwszej instancji w porozumieniu z Dyrektorem Okręgowego Urzędu Zdrowia.

Art. 5. Za niewypelnienie lub nienależyte wypelnienie obowiązków z niniejszego rozporządzenia wynikających, winni karani będą po myśli postanowień artykułu 25 powołanej na wstępie ustawy. Ponadto zarządy miejskie i gminne zarządzą dokonanie oczyszczenia z urzędu na koszt i ryzyko opornego.

Art. 6. Rozporządzenie niniejsze nabiera mocy obowiązującej z dniem ogłoszenia go w „Monitorze Polskim”.

Minister Zdrowia Publicznego
(—) *Faniński.*

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) *Wojciechowski.*

Warszawa dnia 24 września 1919 roku.

Podając powyższe rozporządzenie do wiadomości na zasadzie artykułu 4-go wyznaczam termin jego wykonania do 25-go listopada roku bieżącego.

Starosta (—) *J. Świącicki.*

107.

Obwieszczenie.

Podaję do wiadomości mieszkańców powiatu Konstantynowskiego, że na przesłaną telegraficznie

w dniu 10 września 1919 r., prośbę Sejmiku Powiatowego do Ministerstwa Skarbu, o zwolnienie powiatu, naszego jako wyjątkowo zniszczonego przez okupantów, o! poboru jednorazowej daniny Państwowej, otrzymałem od tegoż Ministerstwa przez Powiatowy Inspektorat Skarbowy w dniu 10 b. m. za № 2033 odpowiedź odmowną, wraz z wyjaśnieniem, że na zasadzie par. 23 i 24 Rozporządzenia wykonawczego do Dekretu z dnia 29-go stycznia 1919 r. (Dziennik Praw № 11) mogą być zastosowane ulgi przy płaceniu omawianego poboru, przez poszczególnych płatników, ma na zasadzie podanych przez nich próśb.

Starosta Konstantynowski
(—) J. Świąciński.

108.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Skarbu celem wykonania Dekretu z dnia 29 stycznia 1919 r. w przedmiocie poboru jednorazowej państwowej daniny od nieruchomości i majątku w kapitale.

par. 23.

Ulgi podatkowe.

Przedmioty, podlegające daninie (par. 1 niniejszego rozporządzenia) można w całości lub w części od niej uwolnić, jeżeli ucierpiały z powodu wydarzeń wojennych, a skutki szkód w dniu 1 stycznia 1919 r. jeszcze trwały — w szczególności:

a) grunta, jeżeli ucierpiały przez urządzenie długotrwałych robót fortyfikacyjnych lub przez nieobecność ewakuowanych przymusowo właścicieli, i lasy, zniszczone wskutek pożaru lub bezpośrednich działań wojennych;

b) nieruchomości wiejskie, jeżeli z powodu wydarzeń wojennych, wyszczególnionych poprzednio po a), stały się w całości lub w części niezdatne do użytku, a fakty tego nie uwzględniono już przy oszacowaniu wartości (par. 4 niniejszego rozporządzenia).

Uwolnienia przyznaje się w dziesiątych częściach należącej się do daniny, zależnie od stopnia szkody i rozmiaru trwania jej skutków w dniu 1 stycznia 1919 r. Stopę procentową zaokrągla się od dziesiątciu do dziesiątciu procentów w górę. Jeżeli zatem np. normalna gospodarka na gruntach dworskich o przestrzeni 200 morgów 1 klasy (danina 300 mk.) ucierpiała w połowie z powodu wydarzeń wojennych, a skutki szkody w dniu 1 stycznia 1919 r. trwały jeszcze w połowie, to ulga przyznana będzie w wysokości 25% daniny, zaokrąglonych na 30%, czyli w kwocie 900 mk.

par. 24.

Dla gospodarstw włościańskich mogą być przyznane całkowite lub częściowe uwolnienia od

daniny także z innych powodów, na uwzględnienie zasługujących, a w szczególności z powodu klęsk żywiołowych, nadmiernego obdłużenia gospodarstwa albo też z powodu pełnienia służby wojskowej przez płatnika.

Uwolnienia te przyznaje się w czwartych częściach należącej się daniny, zależnie od tego, w jakim stopniu ucierpiała normalna gospodarka.

par. 25.

Ulgi, wyszczególnione o obu paragrafach poprzednich przyznawane będą na prośby płatników, które składać należy w terminie i porządku, wskazane w par. 15. niniejszego rozporządzenia.

Prośby rozstrzyga władza skarbową I instancji we własnym zakresie działania, jeżeli chodzi o daninę gruntów włościańskich i zachodzą warunki do uwolnienia w wysokości do 50% daniny.

Nadto rozstrzyga władza skarbową I instancji we własnym zakresie działania odmownie prośby spóźnione, t. j. wniesione po upływie terminu, wspomnianego w ustępie pierwszym niniejszego paragrafu.

We wszystkich innych wypadkach rozstrzyga prośby Ministerstwo Skarbu przyczem stosuje się analogicznie postanowienia par. 17, ustęp ostatni niniejszego rozporządzenia.

Do wszystkich decyzji zapadłych na prośby o ulgi stosuje się analogicznie przepis par. 18 niniejszego rozporządzenia z tem, że o każdej decyzji, jako też o dniu doręczenia należy zawiadomić kasę skarbową.

Przyznanie ulgi musi w każdym razie poprzedzić sprawdzenie stanu faktycznego, przytoczonego w prośbie, celem uzasadnienia tytułów, powołanych w par. 23 i 24 niniejszego rozporządzenia.

109.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych w przedmiocie zakazu polowania na kuropatwy w sezonie 1919/20 r.

Art. 1. Z powodu złego stanu kuropatw w całym kraju zamknięte zostaje polowanie na kuropatwy na całym obszarze b. zaboru rosyjskiego, począwszy od dnia 15 października 1919 r. aż do dalszego zarządzenia.

Art. 2. Począwszy od dnia 20 października 1919 r. aż do dalszego zarządzenia, wzbronione jest roznoszenie, rozwożenie, sprzedaż i kupno na sprzedaż kuropatw na całym obszarze b. zaboru rosyjskiego.

Art. 3. Winni przekroczenia niniejszego rozporządzenia pociągani będą do odpowiedzialności z mocy art. 247 i 251 Kod. karnego.

Art. 4. Rozporządzenie niniejsze zyskuje moc obowiązującą w dniu ogłoszenia.

Warszawa, dnia 11 października 1919 r.
Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:

(—) w. z. *Z. Chmielowski.*

Powyższe podaje do wiadomości

Starosta Konstantynowski

(—) *J. Świącłoki.*

110.

PROTOKÓŁ № IV

POSIEDZENIE SEJMIKU POWIATOWEGO *)

Jeden Związek może posiadać najwyżej 50 akcji. Akcje są imienne, 5 akcji dają prawo jednego głosu.

Przewodniczący stawia wniosek uchwaleniu przez Sejmik kupna 10-ciu akcji, na co, potrzebaby wstawić do budżetu 10000 mk.

P. Karski zapytuje, jak dalece może być ważnym dla naszego Związku rozporządzenie dwoma głosami zamiast jednego.

Przewodniczący wyjaśnia, że w statucie Banku wzmianki o tem niema, ale rozporządzenie większą ilością głosów może w wielu razach dać delegatowi Związku w sprawach czynności Banku przewagę przy rozstrzygnięciu różnych spraw.

P. Karski stawia wniosek by nabyć 5 akcji za 5000 mk.

Przewodniczący wniosek ten daje pod głosowanie.

Za kupnem 5 akcji było 20 głosów, przeciw 7 głosów.

Postanowiono zatem nabyć 5 akcji Banku Komunalnego za 5000 marek i sumę tę wnieść do preliminarza budżetowego na rok 1919/20.

2. Przystąpiono do rozpraw nad oznaczeniem kierunku nowobudującej się szosy Janów—Konstantynów—Łosice.

Z polecenia Przewodniczącego Sekretarz Sejmiku wyjaśnia, że zarówno do wydziału Powiatowego, jak i do Ministerstwa Robót Publicznych, wpłynęły liczne skargi w przedmiocie zapadłej uchwały Sejmiku Powiatowego na posiedzeniu w dniu 25 czerwca 1919 roku co do nadaniu kierunku projektowanej drodze bitej z odchyleniem od Konstantyno-

*) patrz № 11 „Gazety Urzędowej“.

wa na Horoszki, Sarnaki, Platerowo, Puczyco; Woźniki do Łosic. Na zasadzie art. 19 i 21 Regulaminu obrad Sejmiku Powiatowego, sprawa ta przez Wydział Powiatowy ponownie zostaje wprowadzoną na porządek dzienny posiedzenia Sejmiku. Następnie Sekretarz odczytuje teksty poszczególnych skarg, a także ustęp protokołu posiedzenia Sejmiku (protokół № III, punkty 9 i 10), w którym omawiana jest poruszona obecnie sprawa. Wyjaśnia, że głos p. Szumera, Członka Komisji Drogowej nie był przy obliczaniu głosów brany pod uwagę, gdyż p. Szummerowi dozwolone było występować, jako Członkowi Komisji Drogowej jedynie z głosem doradczym. Za projektem odchylenia od linii prostej, było głosów 19, przeciwko 7, projekt więc został przyjęty większością 12 głosów. Odczytano następnie odezwę Ministerstwa Robót Publicznych w tym przedmiocie, jak również i tekst odpowiedzi i wyjaśnień, jakie w imieniu Wydziału Powiatowego przesłane do Warszawy. Gminy, które są za odchyleniem drogi na Sarnaki i Platerowo, dają bardzo znaczną pomoc przy jej budowie, co Sejmik wówczas wziął pod uwagę.

P. Kamiński Antoni utrzymuje, że podczas głosowania nad tą sprawą, głosy nie były prawidłowo obliczane, co, jak mówi, sam zauważył. Ludność jego okolicy była i jest oburzoną, powzięłą przez Sejmik uchwałą. Przewodniczący zwraca uwagę przedmówcy na niewłaściwość zarzutu co do dokładności obliczania głosów.

P. Caruk wyraża zdziwienie, że p. Szummer, pomimo, że jest Członkiem Komisji Drogowej i został powołany do niej przez Sejmik, niema mieć prawa głosu w sprawie drogowej.

Przewodniczący zaznacza, że p. Szummer może mieć głos tylko doradczy, w głosowaniu zaś udziału brać nie może.

P. Grochowski popiera kierunek szosy na Konstantynów—Kornicę do Łosic.

P. Zalewski. Kierunek szosy przez Sarnaki i Platerowo nie zadowolni wymagań całego powiatu, tylko małej jego części. W imieniu gminy Przesmyckiej prosi o uchwalenie kierunku bez odchylenia.

(D. c. n.)

DZIAŁ NIEURZĘDOWY

OGŁOSZENIA

ZGUBIONO kartę Kontyngensową za Nr. 685 na imię Józefa Czerwińskiego, mieszkańca wsi Płosków, gminy Sarnackiej, wydaną przez Urząd gminy w Sarnakach.

ZGUBIONO tymczasowy dowód osobisty Nr. 958 na imię Szajka Nabożnego, mieszkańca osady Sarnaki wydany mu w dniu 22/VIII r. b.